

je inskribiral svojo zimsko suknjo za ves poletni tečaj pri židu v zastavnico. Poleg tega je že v tretjič nesrečno zaljubljen; torej o njem sploh dalje ne morem govoriti.

Groga mora z majorjem večkrat na gore; kakor gospod, tako je ostal tudi sluga tak, kakeršen je bil, z vsemi slabostmi in vsemi krepostmi. Kdor občuje z njim in ga do dobra spozna, vsakomur se prikupi in mu ostane v prijetnem spominu. Mati so Kozolu umrli; major Stojan jim je kupil križ in kamen črne barve z rdečimi lisami.

Ljubeznivi Marcijan je opeval redkev, Skriban pa oslavljaj velekrepostno muho; dovzetni Skaliger je segel više in se vnemal za pikantno gos . . . Koliko več je torej vreden svojih Skaligerjev, Skribanov in Marcijanov korenjak v dvakrat podčrtani majorski službi, modri sluga, imenovan »gosposka žalost«, nesrečni častitelj Katričinih dražestij, odlike vredni pismonoša, odkritosrčni sovražnik visokih vrhov in pravi prijatelj gospodovega vina in gospodovih smodek, častni član Jurjevčeve krčme in podporni ud vseh drugih gostilnic, »prva oseba« na Javoricah in zato v prostih urah glavni junak teh-le raztresenih poglavij, on — Groga!

KONEC.

Poleti, ko so lepi dnevi.

Poleti, ko so lepi dnevi
Predolgo zapored vrste,
Pojemajo pozemski viri
In včasih se celo zgube.

A kadar jih oblaki temni
Raz visočine napoje,
Spet okrepčajo vsi se viri
In tem močneje ožive.

Tako i v pevcu srčne pesmi
V premirni sreči tilo mro,
A po viharju tem močneje
Iz burnih prsij zopet vro.

L. Habetov.

